

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Vinczéné dr. Sidló Klára ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Kecskés Gabriella ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. március 12. napján kelt 19.G.40.062/2007/32. számú ítéletével szemben az alperes által 33. és 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét a per főtárgya és a perköltség tekintetében helybenhagyja, a kamat kezdő időpontját 2007. február 12-ében határozza meg azzal, hogy annak mértéke a mindenkorai jegybanki alapkamat.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fizessen a felperesnek 15 nap alatt fellebbezési eljárási költség fejében 100.000 (azaz százezer) Ft + ÁFA ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.190.306 Ft-ot és ezen összeg után 2007. január 13-tól a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó nap érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatot. Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan (17.621.530 Ft és járulékai - 4.190.306 Ft és járulékai erejéig) a módosított keresetelt elutasította. A bíróság kötelezte a felperest, hogy az alperes részére 15 napon belül fizessen meg 664.584 Ft perköltséget. Az állam javára az alperest 171.000 Ft, a felperest 729.000 Ft illeték megfizetésére kötelezte.

2005. január 18-án vállalkozási szerződés jött létre az alperes, mint generálkivitelező és a felperes, mint alvállalkozó között egy szálloda festési, mázolósi, melegburkolási és szárazépítési munkáinak elvégzésére szabvány szerinti I. osztályú minőségben 57.176.937 Ft + 25 % áfa összegű prognosztizált átalányáron; a szerződés 4. pontja és a szerződés 1. mellékletét képező un.

tárgyalási jegyzőkönyv szerinti műszaki tartalommal; az egyeztetett költségvetés, valamint a kiviteli tervdokumentáció figyelembevételével.

A szerződés 6.5. pontja értelmében a megrendelő teljesítési garanciaként a létesítmény átadás-átvételének lezárásáig minden részteljesítés összegéből 5 %-ot pénzügyileg visszatart, ennek rendezése a végszámla kiegyenlítésével egyidejűleg történik. A végszámla bruttó összegéből az elvégzett teljesítés szerződés szerinti nettó összegére vetítetten 5 % szavatossági garanciát tarthat vissza az alperes, az építtetőnek történő átadást követő 12 hónapig a szavatossági felülvizsgálat lezárásáig.

A szerződés 9.12. pontja szerint amennyiben a kivitelezés során, illetve a jótállás, vagy szavatosság ideje alatt olyan hiányosságok derülnek ki, melyek szakszerűtlen kivitelezésre, vagy csökkent értékű anyagokra vezethetők vissza, akkor ezeket a vállalkozó felszólítására térítésmentesen és egészében köteles a vállalkozó megszüntetni. Amennyiben ennek határidőre nem tesz eleget, a megrendelőnek joga van a munkát a vállalkozó költségére elvégeztetni.

A felperes az alperes részére pótmunkákat is végzett. Ugyanakkor az eredeti szerződés műszaki tartalmának egyes elemei nem valósultak meg, emiatt a felek az átalánydíjat 4.343.300 Ft + áfával csökkentették. Ezen felül nem valósult meg egy 486.240 Ft-os tétel sem a burkolatváltó kivitelezésével kapcsolatban.

A felperes összesen 104.757.626 Ft-ról állított ki részszámlákat, mely összegből a fizetési határidő előtti teljesítésre tekintettel a felperes 1.516.645 Ft kedvezményt (skontó) adott. Az alperes a szerződés 6.5. pontjára hivatkozással visszatartott 4.190.306 Ft-ot, így összesen 99.050.675 Ft-ot fizetett a felperesnek.

2005. november 3-án az alperes a felperes részére küldött faxüzenetben részletezte az általa tapasztalt hibákat. Közölte, hogy a javítható munkarészek kijavítása mellett minőségi levonást kíván alkalmazni az építtető, melynek összege kb. 8-10 millió Ft. 2005. november 15-én a felperes elszámolást készített az alperes részére a teljesítésről, az alperes ezt az elszámolást nem fogadta el, jelezte, hogy 4 millió Ft értékben minőségi levonást is érvényesít, mert az építtető az ő vállalkozói díját ilyen összegben csökkentette. A felperes sérelmezte a 4 millió Ft összegű minőségi levonást.

2008. május 20-án az alperes, mint generálkivitelező és az építtető között megállapodás jött létre, mely szerint az alperes az építtető részére 5.500.000 Ft + áfa, összesen 6.600.000 Ft vállalkozói díjat visszafizet árleszállítás címén a belső gipszkarton borítás és a belső festés hibás teljesítése miatt.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek között átalánydíjas vállalkozási szerződés jött létre, amely összeg a vállalkozó által elvégzett többletmunkának az ellenértékét is tartalmazza. Emellett a felperes pótmunkákat is végzett, illetve az átalánydíjon elvégzendő egyes munkák elmaradtak. A lefolytatott bizonyítás alapján

az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy az alperes által a perben és peren kívül elismert 30.993.919 Ft-os, illetve a már kifizetett 39.323.382 Ft-os tételeken túlmenően pótmunkákat végzett volna.

Az elsőfokú bíróság a felek egyező előadása alapján állapította meg, hogy az alperes 4.190.306 Ft-ot visszatartott a szerződés 6.5. pontja értelmében. Az egyes számlákból visszatartott garancia az építtetőnek történő átadást követő 12 hónap után visszafizetendő volt a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes hibásan teljesített, illetve az árleszállítás indokolt összegének a bizonyítása is őt terhelte.

A felperes vitatta a hibás teljesítés tényét, kizárólag a tapéta esztétikai hiányosságainak a tényét ismerte be.

Az elsőfokú bíróság nem tartotta elegendő bizonyítéknak az alperes által csatolt okiratok tartalmát. A 30. sorszámú végzéssel tájékoztatta az alperest arról, hogy a hibás teljesítés, valamint az árleszállítás és az érvényesített javítási költségek bizonyítása érdekében szakértői bizonyításra is szükség van. Felhívta az alperest arra, hogy terjessze elő bizonyítási indítványait 15 napon belül. Az alperes előadta, hogy szakértői bizonyítást csak feltételesen, attól függően indítványoz, hogy a bíróság a felperes indítványára a pótmunka követeléssel kapcsolatos tényállítások bizonyítására szakértőt rendel ki. Ebben az esetben a hibás teljesítés és az alperes által érvényesített igények összecsúszó indokoltságának megállapítását kéri és a díj arányos előlegezésére is hajlandó. Utalt arra is az alperes, hogy a felperes jótállást vállalt, így őt terheli annak bizonyítása, hogy a teljesítés időpontjában a szolgáltatott dolog megfelelt a szerződésnek. Az alperes álláspontja szerint a 2008. május 20-i az alperes és az építtető között létrejött megállapodás csatolásával okirattal igazolta a beszámítani kért árleszállítás összecsúszóságát.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a konkrét hibákat sem jelölte meg, az okiratok nem alkalmasak a hibás teljesítés tényének és az indokolt árleszállítás összegének a meghatározására. A 2005. május 20-i szerződésnek nem része a felperes és az alperes között létrejött szerződés. Az alperes és az építtető megállapodásában foglalt árleszállítás mértéke csak az alperes és az építtető között létrejött szerződés tartalmának ismeretében lenne értelmezhető. A 2008. május 20-i megállapodás generálkivitelezőként nem az alperest, hanem más céget jelöl meg. A megrendelő maga is érdekelt volt üzletileg a teljesítés leminősítésében, emiatt is aggályosnak tartotta a 2008. május 20-i okirat bizonyítékként történő elfogadását.

Miután az alperes a szakértői bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, az elsőfokú bíróság az alperest kötelezte a Ptk. 389. §-a, 402. §-a és az átalánydíjas szerződés 6.5. pontja alapján 4.190.306 Ft kifizetésére.

A késedelmi kamat tekintetében az elsőfokú bíróság a Ptk. 298. §-a és 301/A. § (2) bekezdésére hivatkozással határozott. A késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját 2007. január 13-án határozta meg. E körben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a szerződés 6.5. pontja alapján a szavatossági garancia az építetőnek történő átadást követő 12 hónapig tartható vissza kamatfizetési kötelezettség nélkül. Ezt az összeget az alperesnek a felülvizsgálati jegyzőkönyv keltétől számított 30 napon belül kellett átutalnia a felperes részére. Nem állt adat rendelkezésre az épületnek az építető részére történő átadás időpontjáról, illetve a felülvizsgálati jegyzőkönyv készítésének az idejéről. Abból, hogy a felperes 2005. november 15-től kezdődően tartott igényt a késedelmi kamatra, a bíróság vélemezte, hogy ez a vállalkozási szerződés teljesítéséhez viszonyítva lett meghatározva. Ehhez képest 12 hónap múlva kerülhetett sor a szavatossági felülvizsgálatra és annak befejezésétől számítva a 30. naptól kezdődően vált esedékessé a visszatartás.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a pernyertesség-pervesztesség arányában határozott a Pp. 78. §-ára, 81. §-ára és 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére hivatkozással.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, vagy pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte. Az alperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseten, ami a Pp. 215. §-ába ütközik. Az alperes szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, a megállapított tényállás bizonyítatlan, illetőleg a bizonyítékok téves, okszerűtlen értékelésén alapszik, ami a Pp. 206. § (1) bekezdését sérti.

Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részrehajló volt a felperes irányába, ami a pervezetés módjában mutatkozik meg, ez pedig a Pp. 2. § (1) bekezdésének a sérelmével jár.

Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperes 22. sorszámú beadványában nem szerepel a 4.190.306 Ft-os tétel. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletben számolta ki a kereset összegét négy évi eljárás lefolytatása után.

Az alperes kiemelte, hogy az átalánydíjas szerződés 6.5. pontjában kétféle visszatartás van szabályozva, melyek eltérő következményekkel járnak. E körben hiányolta, hogy a felperes nem nyújtott be végszámlát, illetve a felperes nem igazolhatta az átadás-átvételt, mert arra nem került sor. Hangsúlyozta, hogy a visszatartás összege nem vált esedékessé, a felperes nem bizonyította, hogy a visszafizetés feltétele bekövetkezett volna, illetve azt, hogy mely időpontban kellene visszafizetni a 4.190.306 Ft-ot. Az alperes hangsúlyozta, hogy a 2005. november 3-i levéllel, a 2006. június 21-i levéllel, a 2005. november 2-i projektmenedzseri nyilatkozattal, a 2008. május 20-i megállapodással bizonyította a hibás teljesítés tényét, és a hibás teljesítés miatt visszatartható összeget is.

Az alperes előadta, hogy védekezését támasztja alá a felperes 14. sorszámú beadványa, amelyben a felperes is elismerte, hogy nem végzett javítást az elszámolási vita miatt. Kérte figyelembe venni a felperes ügyvezetőjének perben tett nyilatkozatát is. Hivatkozott az alperes arra is, hogy 6.600.000 Ft-os kára keletkezett, ami nincs okozati összefüggésben a perbeli szerződés díjtételével.

Az alperes álláspontja szerint nem volt szükség szakértői bizonyítás elrendelésére, mert kára bizonyított, illetve a 105 millió Ft-os vállalkozói díjhoz képest az általa visszatartott összeg 6 %-os mértékű. Az alperes szerint a bíróság eljárása megtévesztő volt, mert szakértői díjat helyeztetett letétbe a felperessel, utóbb szakértői bizonyításra nem került sor.

Az alperes megítélése szerint kizárt a késedelmi kamatfizetési kötelezettsége, mert a felperes végszámlát nem állított ki, ami jogosulti késedelemnek minősül. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság csupán vélelmezte, mi lehet a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés kismértékben, a késedelmi kamattal kapcsolatban alapos, ezt meghaladóan nem alapos.

A per iratai nem támasztják alá azt az alperesi hivatkozást, mely szerint az elsőfokú bíróság részrehajló lett volna a felperes irányában. Az elsőfokú bíróság pervezetése megfelelt az eljárási szabályoknak. Az elsőfokú bíróság a feleket egyenrangúnak tekintette, mind a felperest, mind az alperest többször figyelmeztette arra, hogy a perben melyik felet milyen tények körében terheli bizonyítási kötelezettség. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettséget is helyesen telepítette a felekre az egyes bizonyítandó tények vonatkozásában; a bizonyítási indítványok, nyilatkozatok, észrevételek előterjesztésére megfelelő határidőt szabott a feleknek és a bizonyítatlanság következményére is felhívta figyelmüket, így a bíróságnak az eljárása megfelelt a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt előírásoknak.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem és ellenkérelem, beszámítási kifogás korlátai között bírálta el a perbeli jogvitát, nem terjeszkedett túl a Pp. 215. §-on. Az, hogy a 22. sorszámú beadványban nem szerepel a 4.190.306 Ft-os tétel, nem jelenti azt, hogy az elsőfokú bíróság határozta volna meg a kereset terjedelmét. Az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldalán a felperes 22. sorszámú beadványában foglaltak részletezése amiatt történt, hogy az elsőfokú bíróság meghatározhassa azt, hogy az átalánydíjas szerződéshez képest a felperes milyen mértékű és vállalkozói díjú pótmunkát végzett el. Az elsőfokú bíróság ezen a körön kívül értékelte a 4.190.306 Ft-os alperes által visszatartott vállalkozói díj sorsát.

Téves az alperes arra való hivatkozása is, hogy a bíróság megsértette volna a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést. Az elsőfokú bíróság ugyanis a per főtárgya tekintetében okszerűen, logikai hibától mentesen értékelte a

rendelkezésre álló bizonyítékokat, helyesen utalt a bíróság arra is, hogy az alperest terhelte a hibás teljesítés tényének, az árleszállítás összegének, illetve a kijavítási költség összegének a bizonyítása is. E körben az alperes által előterjesztett okiratok nem voltak elégségesek és a Pp. 177. § (1) bekezdése alapján szakértő kirendelésére lett volna szükség. Az alperes azonban csak - feltételhez kötötten - arra az esetre indítványozta szakértő kirendelését, ha a bíróság a felperesi kereset megalapozottsága vonatkozásában is szakértői bizonyítást rendel el. Alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy szakértői bizonyításra nem volt szükség.

A felperes csupán a tapétaillesztési hiányosságok esztétikai hibáját ismerte el, ezt meghaladóan vitatta a hibás teljesítés tényét. Emellett arra is figyelemmel kell lenni, hogy hibás teljesítés miatt 4 millió Ft-os tétel levonására került sor a felperes vállalkozói díjából, ami a keresetlevél és az alperes 29. sorszámú beadványa alapján megállapítható, az elsőfokú bíróság pedig e 4 millió Ft-os tétel levonását nem érintette.

Helyes az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben is, hogy az alperes (illetve jogutódja) és az építető között 2008. május 20-án létrejött megállapodásban foglalt árleszállítás összegéből - miután az nyilvánvalóan az építető és a generálkivitelező által kötött szerződés szerinti vállalkozói díjhoz igazodott - nem vonható következtetés arra, hogy jótállás, vagy szavatosság jogcímén az alperes ugyanilyen összegű árleszállítási igénnyel élhetne a felperessel szemben.

Az alperes az elsőfokú eljárásban beszámítási kifogásának jogalapjául kártérítés jogcímét nem jelölte meg, ilyen irányú előadás hiányában az elsőfokú bíróság sem adhatott tájékoztatást a bizonyítandó tényekre vonatkozóan a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint. A Pp. 141. § (2) bekezdése értelmében a felek nyilatkozataikat a per állásához képest a gondos pervitel szem előtt tartásával mielőbb kötelesek előterjeszteni. A Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban kártérítésre alapított beszámítási kifogás már nem terjeszthető elő.

Téves az alperes arra való hivatkozása is, hogy az elsőfokú bíróság eljárása megtévesztő lett volna a szakértő kirendelésével kapcsolatos eljárása során. A peres iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság, mind az általa tartott tárgyalásokon, mind tárgyaláson kívül részletes tájékoztatásokat adott a bizonyítás menetével kapcsolatban. Emellett hangsúlyozza a másodfokú bíróság a Pp. 3. § (5) bekezdése értelmében a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához nincs kötve, amiből következik, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás menetéhez sincs kötve, tehát akár a már elrendelt bizonyítást is mellőzheti, avagy a korábban szükségtelennek tartott bizonyítás lefolytatását is elrendelheti az eljárás későbbi szakaszában.

A Pp. 163. § (2) bekezdése értelmében helyes az elsőfokú bíróságnak az a következtetése is, hogy a 4.190.306 Ft-os vállalkozói díj tekintetében a felek egyező előadása folytán további bizonyításra nem volt szükség.

Arra helyesen hivatkozott az alperes a fellebbezésében, hogy a szerződés 6.5. pontjában kétféle visszatartási jogot határoztak meg a szerződő felek. A részszámlákból, az abban foglalt vállalkozói díj nettó összegének 5 %-a teljesítési garanciaként, a végszámlából pedig a teljes szerződési érték nettó összegének 5 %-a szavatossági garanciaként volt visszatartható az alperes részéről. Az alperes a részszámlákban foglalt 5 %-ot ugyan a számlákon garanciális visszatartásként tüntette fel, azonban ez ténylegesen teljesítési garanciaként visszatartott összeg volt.

A felek között formális átadás-átvételi átadás nem történt meg, azonban a GKT. 92/1973. állásfoglalás szerint a teljesítés joghatásai - formális átadás-átvétel nélkül is - beállnak, ha a tényleges birtokbavétel megtörtént. Az nem vitás, hogy az építető az épületet átvette, amiből következik az is, hogy a birtokbaadás a felek között is megtörtént. Mindezekre figyelemmel a vállalkozói díj akkor is megilleti a felperest a birtokbaadás napjától, ha formális átadás-átvételt nem került sor. Ez következik a Ptk. 397. § (1) bekezdéséből is, amely szerint a díj a vállalkozás teljesítésekor esedékes.

A felek közötti jogvitára figyelemmel köztük az elszámolás nem történt meg, az alperes teljesítésigazolást nem adott ki, a felperes végszámlát nem állított ki. A 4.190.306 Ft-os összegről végszámlát már nem is kellett kiállítani, mert ezeket az összegeket a vállalkozó a részszámlában már feltüntette, annak levonására az 5 %-os visszatartás miatt került sor. Az alperes a hibás teljesítés tényét nem bizonyította, az alperes igénybejelentése - miután a hibás teljesítés tényét a felperes vitatta - önmagában nem bizonyítja a hibás teljesítés tényét.

Az alperes az elsőfokú eljárásban jótállásra és szavatosságra is hivatkozott. A jótállással kapcsolatos rendelkezéseket a szerződés 11. pontja tartalmazza. E szerint a felperes a törvényekben, illetve rendeletekben előírt jótállási kötelezettséget vállalt. A felek azonban nem határozták meg sem a jótállás tartalmát, sem annak határidejét. A lakóépületek jótállásáról szóló 181/2003.(XI.5.) Kormányrendelet a jelen ügyre nem vonatkozik, hiszen a szálloda nem minősül lakóépületnek. A jótállásra vonatkozó ilyen szerződéses kikötés mellett a Ptk. 248. § (5) bekezdése értelmében a szavatossági jogok gyakorlására vonatkozó Ptk-beli szabályokat kell alkalmazni.

Megjegyzi a bíróság, hogy jótállás esetében is, ugyanúgy, mint a szavatosság esetén, a hibás teljesítés tényének bizonyítása a jogosultat terheli, s amennyiben a jogosult a hibás teljesítés tényét bizonyítja, akkor száll át a bizonyítási kötelezettség a kötelezettre, mely szerint a Ptk. 248. § (1) bekezdése értelmében a kötelezett akkor mentesül a jótállási felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a hiba oka a teljesítés után keletkezett.

Az árleszállítás és a kijavítási költség összegét ugyancsak nem bizonyítják az alperes által csatolt okiratok, miután ennek összegszerű meghatározása, illetve az,

hogyan a tényleges hibákkal a felek megállapodásából kiindulva milyen összegű árleszállítás indokolt, illetve mennyi a hibák indokolt kijavítási költsége, műszaki szakismereteket igényel, így mindez csak szakértői bizonyítás útján lett volna lehetséges, amellyől az alperes elzárkózott. Ennek következményét pedig a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperesnek kell viselnie.

A késedelmi kamat kezdőidőpontja tekintetében a másodfokú bíróság nem osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját. A részszámlákból levont teljesítési garancia a birtokbaadásakor visszafizetendő volt a felperes részére, tehát ebben az időpontban vált esedékessé. Ezt követően a szerződés 6.5. pontja értelmében az alperes garanciális visszatartásra volt jogosult az épületnek az építetű részére történt átadásától számított 12 hónapig, s a felülvizsgálati jegyzőkönyv elkészítésétől számított 30 napon belül kellett volna visszafizetnie az alperesnek a garanciális visszatartás összegét a felperes részére.

Valóban nem áll adat rendelkezésre az épületnek az építetű részére történt átadásáról, illetve a felülvizsgálati jegyzőkönyv készítésének a napjáról. Ugyanakkor az alperes a 2006. július 27-én kelt felpereshez intézett levelében (1/F/12. sorszám alatt csatolva) azt jelezte a felperesnek, hogy 2007. január 12-ig az alperes birtokában marad a garanciális visszatartás összege. E levél alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy 2007. január 12-én telt le az építetű részére történt átadástól számított 12 hónap. A szerződés 6.5. pontjában foglalt 30 napos határidőt ehhez a dátumhoz hozzászámítva az alperes 2007. február 12-én esett késedelembe a 4.190.306 Ft visszafizetésével.

A másodfokú bíróság a késedelmi kamat mértékét a mindenkor i jegybanki alapkamat mértékében határozta meg a felek által kötött szerződés 6.6. pontja értelmében. A felek megállapodtak a kamat mértékében, így nem a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése, hanem a Pp. 301. § (1) bekezdése értelmében a szerződés rendelkezése az irányadó.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette a Pp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel, míg a megfellebbezett rendelkezéseket a per főtárgya és a perköltség viselése körében a fenti indokbéli kiegészítésekkel helyben hagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. A késedelmi kamattal kapcsolatos rendelkezést pedig részben megváltoztatta, ugyancsak a Pp. 253. § (2) bekezdésére figyelemmel.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás költségeinek viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2010. október 13.

Dr. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő